

Noordwijk a.Z., toen we een Grauwe Klauwier zagen, mannetje en wijfje, telkens vlogen ze van den eenen dennetop naar den andere; na een kort tijdje vonden we een voorraadschuur van hommels en enkele vliegsoorten; hierbij stuur ik een tweetal hommels opgeprikt aan doode duindoorns; misschien hadden de vogels daar in de buurt hun nest.

In het Vogeljaar las ik dat U graag bericht kreeg, of er ook merelnesten zonder takjes binnen het harde koekerig bekleedsel waren gezien. In onzen tuin broedde een merel van 5-4-'33 tot 21-4-'33, deze vogel had de eieren zoo op het harde bekleedsel gelegd; jammer genoeg werd het nest met jongen den 27sten door een kat uitgehaald.

Laren, 20 Jan. '34.

OPHRY'S BRIEDÉ.

Musschen en Bloemen. Indien er iets over bekend is, zou ik gaarne in de volgende „Levende Natuur” iets lezen over de vernieling die de musschen nu al drie jaar achteréén en steeds sterker in dezen tijd in m'n tuin aanrichten.

De volgorde van de genoemde „stukgemaakte” bloemen — er wordt niets opgegeten! — is duidelijk *niet alleen* chronologisch maar ook door voorkeur geregeld: gele crocus, anders gekleurde crocus (*niet* zoolang er nog gele zijn), Scilla sibirica, winteraconiet, Viola odorata en straks de primula's, *weer* het liefst de gele.

Vroeger heb ik dit vandalisme nooit waargenomen. Wèl *opeten* van jong groen en knoppen, vooral van den gouden regen.

Amsterdam, 12 Maart '34.

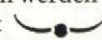
LO. W. SCHUT.

Heel graag stel ik deze kwestie aan de orde. Meniggen zal wel versche herinneringen hebben. Is de hebbelijkheid beperkt tot de stadsmusschen? Waarom zijn ze zoo bijzonder verlekkerd op de gele crocussen? Is het heusch alleen maar stuk bijten? Er is wel eens beweerd, dat ze het niet zouden doen, wanneer er slechts overvloedig drinken te krijgen is.

Een andere hebbelijkheid van musschen, het schillen van boomen en struiken (vooral vlier, linde en wilg) schijnt ook beperkt te blijven tot de steden of stad-achtige buurten.

Er zijn nog andere bloemenliefhebbers onder de vogels. Spreeuwen sleepen graag levende bloemen naar hun nest en zij zijn niet de eenige.

Niet *alle* musschen en spreeuwen doen die dingen; wij hebben hier weer te doen met individuele neigingen en locale gebruiken. Allemaal zeer de moeite waard, om op te letten. T.

De Roode Milaan of Wouw. Hedenmiddag te ongeveer 15 uur nam ik boven het gemeentelandgoed de Bilderberg ten Westen van Oosterbeek een wouw of roode milaan (Milvus m. milvus L.) waar. Hij vloog zeer hoog, maar was, met den 8-voudigen Zeisskijker in de volle zon, tegen een witte wolk toch zeer duidelijk te zien. De onderzijde leek mij zwartgrijs met wit gespikkeld met een duidelijke lichte vlek op iederen vleugel; de bovenkant van den staart fel roodbruin en van de vleugels zwartgrijs met een roodbruine lengtestreep. Voor de kleuren van kop en borst was de afstand te groot. De vleugels waren lang en vrij smal en werden onder het zweven onder een stompen hoek gehouden met de punten iets opgewipt . De staart werd telkens geheel uitgespreid en was dan zeer duidelijk *holrond*. Dit heeft mij aanvankelijk, bij het nazoeken in de literatuur in de war gebracht, daar op de plaat in Brehm en bij het silhouetfiguurtje in het artikel van Dr. Eijkman in „De Levende Natuur” van 1 Maart '34 de staart *scherppuntig* gevorkt is. Deze afbeeldingen stellen echter een toegevouwen staart voor en nu zie ik juist, dat bij een afbeelding van de huiszwaluw de toegevouwen staart *scherppuntig* gevorkt is, terwijl in de vlucht de uitgespreide staart toch *holrond* is. Waarschijnlijk is dit bij de wouw ook zoo, maar zoo U of Dr. Eijkman mij hierover nader zou kunnen inlichten, zou ik dit zeer op prijs stellen. De overige kenmerken, die Dr. Eijkman geeft (de witte vlekken en de rossige hoofdtint) komen zoo mooi met mijn waarneming overeen, dat ik voor mij niet twijfel of de waargenomen vogel was een *roode milaan*. De *holronde inham* was in ieder geval *flink diep*.

De wouw cirkelde eenigen tijd in zweefvlucht rond, waarbij hij zich snel omhoog schroefde, want hij werd zienderoogen kleiner en ging eindelijk in rechte glijvlucht over, waarbij de vleugels vrij sterk achterwaarts geknikt werden. Hij was weldra in Westelijke richting uit het gezicht verdwenen. Dit is de eerste milaan, die ik te zien heb gekregen in de tien jaar, dat ik hier op den trek en wel speciaal op dien van roofvogels, let.

Oosterbeek, 12 Maart '34.

J. M. J. S. GOCKINGA.

Een slang als melkboer. Dat slangen veel van melk houden, is algemeen bekend. Dat een slang zelf de koe melkt, zal wel minder bekend zijn. Ik wil u hiervan een aardig staaltje meedeelen. Mijn vader en ik fietsten op een mooie Zondagmorgen langs 't Aamsveen (gem. Lonneker), tot voor kort een ruige wildernis.

Daar wonen verscheidene boeren, die mijn vader als oud-hoofd der school in deze buurt,

goed bekend zijn. En zoo maakten wij dan op die bewuste morgen een praatje met een hunner.

Het gesprek kwam al gauw op de tijd, toen deze streek er heel anders uitzag dan tegenwoordig, nu bijna alles ontgonnen is. In de goede oude tijd kwam er n.l. veel meer wild voor dan nu o.a. de roerdomp, die nu geheel verdwenen is. Adders vindt men er echter nog veel, en zoo vertelde de boerin ons het volgende, wat met één hunner koeien waar gebeurd is.

Een dertig jaar geleden liepen de koeien niet, zooals tegenwoordig, in goed afgerasterde weiden, doch men liet ze vrij in het Veen, waar toen nog weinig boeren woonden, rondloopen.

Wanneer de koeien uit de stal naar buiten werden gedreven, viel het herhaaldelijk op, dat een hunner zich begaf naar een bepaalde plek, naar de zoogenaamde „zes dennen” omdat hier 6 dennen aan de rand van het Veen staan.

Tevens verbaasde men er zich over, dat die koe zoo weinig melk gaf. Het raadsel werd echter spoedig opgelost.

Een buurman ging naar het veen en kwam voorbij de „zes dennen”. Daar stond de koe, die zich van de anderen had afgezonderd en wat zag hij toen? Een groote slang kronkelde zich om een der achterpooten van de koe, totdat ze bij de uier was. Toen zoog ze eraan. De slang werd meegenomen naar de boerderij. Daar werd ze gedood en toen droop de melk uit het lichaam der gedooide slang. Hieruit bleek dus, dat deze slang melk uit de uier van de koe zoog. Of het een ringslang of een adder was, kon de boerin echter niet vertellen, daar zij het verschil tusschen deze beide dieren niet kende.

J. H. TER HEEGE.

Enschede, Maart '34.

Boschuil in Dordrecht. Het scheen, dat er in Dordrecht en in de Biesbosch veel boschuil verblijf hielden, vooral in het najaar. Zoo was ook ik zeer verheugd er ieder najaar zoo ± September, October en November een in de tuin te hooren. Maar in de winter werd hij niet meer gehoord en daar onze tuin in de stad ligt, werd hij dus ook niet meer gezien. Totdat dit jaar zich ook de boschuil in Mei, Juni, Juli, Augustus, September, ja tot Februari liet hooren. In de kop van een pereinboom, die met zeer veel klimop begroeid is, slaapt hij. Maar daar er in onze tuin niet veel muizen volgens mijn gedachte moesten zijn, was het des te interessanter de inhoud van 22 uileproppen na te gaan. Hier bleken 12 vogels voor het diner te hebben gediend. Te zien aan de kegelvormige snavel zullen ze van vinken en musschen zijn geweest.

De onderkaak, het voorste stuk der schedel, het borstbeen met de opvallend groote kam en de steentjes in de krop waren het talrijkst aanwezig. De veeren waren tot haartjes fijn gemalen. Een enkele sporee en een paar merels zullen er ook bij geweest zijn. Verder vond ik nog 10 muizen-schedels en 2 rattenschedels, terwijl de eene rattenschedel geheel gaaf was, was van de andere slechts de onderkaak aanwezig. Daar ik weinig verstand heb van het nameten van dergelijke schedels, wil ik gaarne mijn vondst ter onderzoek afstaan en op verzoek meerdere uilenproppen met de data opsturen. De 11e Februari heb ik zelfs 2 boschuil gehoord. Misschien zal dit aanleiding geven tot nestelen, zoodat Dordrecht zich voor de boschuilstand niet bang hoeft te maken. Als het vogelminnend Dordsche publiek er maar niet op zal schieten, hoop ik in de toekomst hierover meer te kunnen schrijven.

C. J. VERHEY.

Dordrecht, Singel 57, 19 Februari.

Goudvinken in Drenthe. We kennen in ons land enkele, in het wild levende vogels, waarvan de waarneming door den natuurliefhebber als een heele gebeurtenis is te beschouwen, waaraan hij dagen daarna nog met blijdschap terug kan denken. In het bijzonder behooren hiertoe de vogels, die niet alleen zeldzaam zijn, maar die zich bovendien kenmerken door een prachtige veerkleur. Eenige vogels, welke men voor Nederland vandaag aan den dag tot deze rubriek zou kunnen rekenen, zijn o.m. zeer zeker de IJsvogel, de Putter, de Goudvink, de Kruisbek en de Appelvink.

Een gelukkige waarneming kort geleden, is voor mij aanleiding om het een en ander omtrent den Goudvink te berichten.

Zooals bekend is, onderscheiden we bij deze vinkensoort de Kleine en de Grootte Goudvink. De eerste bewoont ook West-Europa en ofschoon meerdere waarnemingen in voorgaande jaren er op wijzen, dat voorheen de Grootte Goudvink ook in Nederland, zelfs als broedvogel (Gelderland, Friesland) werd aangetroffen, mogen we thans den Grooten Goudvink voor ons land gerust tot de verdwenen of tot de zeer zeldzame vogels rekenen. De Grootte Goudvink behoort thuis in Oost-Europa en van Rusland uit werden deze mooie vogels, vroeger althans veelvuldig naar Nederland en de andere landen van West-Europa verhandeld. Het verschil in grootte is gering en bij waarnemingen in de vrije natuur is het niet eenvoudig, om met zekerheid te constateeren met welke soort men te maken heeft. Ziet men de beide vogels daarentegen naast elkaar, in een voliëre of iets dergelijks, dan is het verschil in lichaamsgrootte aanmerkelijk. Een Goudvink in een kooi is een prachtvogel. De fraai roode kleur der mannetjes en vooral de geringe schuwheid, maakt den Goudvink bij uitstek geschikt voor kooivogel. Beide eigenschap-